

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcov **1/ T.K., a. s.**, so sídlom T.e, IČO: X., *zastúpených JUDr. P. G., advokátom so S.a* a **2/ Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky**, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotníctva Slovenskej republiky**, so sídlom Limbová 2, Bratislava, za účasti obchodnej spoločnosti **P., a. s.**, so sídlom N.T., IČO: X., *zastúpenej JUDr. M. M., advokátom so sídlom B.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 18829/2008 zo dňa 18. novembra 2008, o odvolaní žalovaného a účastníka konania obchodnej spoločnosti P., a. s., proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/32/2009-75 z 24. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/32/2009-75 z 24. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi 1/ náhradu odvolacieho trov konania v sume 349,94 eura na účet právneho zástupcu JUDr. P. G., advokáta so S.a do 3 dní.

Žalobcovi 2/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/, d/, a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. 18829/2008 zo dňa 18. novembra 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Týmto rozhodnutím žalovaný (Minister zdravotníctva Slovenskej republiky)

zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky ako prvostupňového správneho orgánu č. 9689/2008-IKŽ z 05. júna 2008, ktorým bolo obchodnej spoločnosti P., a. s., N. udelené povolenie využívať prírodný liečivý zdroj v požadovanom rozsahu.

Rozhodol tak po tom, čo uznesením z 22. júna 2010, č. k. 1S/32/2009-61 spojil v zmysle § 112 ods. 1 OSP veci oboch žalobcov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministra zdravotníctva Slovenskej republiky z 18. novembra 2008 č. 18829/2008 vedené na Krajskom súde Bratislave pod sp. zn. 1S/32/2009 a 1S/33/2010 na spoločné konanie s tým, že ďalej budú vedené pod sp. zn. 1S/32/2009.

Rozsudok vo veci samej krajský súd právne odôvodnil ustanoveniami § 244 ods. 1 OSP, § 65a ods. 8 a 9 a § 71 ods. 1 zákona č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti účinného v čase podania žiadosti o udelenie povolenia (ďalej len „zákon č. 277/1994 Z. z.“), § 5, § 19 ods. 3 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a § 3, § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 písm. c/, § 50 ods. 9 zákona č. 538/005 Z. z. o prírodných liečivých vodách, prírodných liečebných kúpeľoch, kúpeľných miestach a prírodných minerálnych vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 538/2005 Z. z.“), keď prisvedčil žalobcom, že vecná príslušnosť je procesným inštitútom, ktorý obsahuje určenie orgánu, majúceho v určitej z hľadiska hmotno-právnych kategórií pôsobnosť (vymedzenú vzťahmi, v ktorých je orgán povolený plniť svoje úlohy a právomoc, t. j. oprávnenie vydávať v danej veci individuálne správne akty). Úprava vecnej príslušnosti musí pritom vychádzať z organizácie verejnej správy na danom úseku a do nej zabudovaných inštančných vzťahov, preto súčasťou vecnej príslušnosti je i určenie orgánu, ktorý v daných vzťahoch rozhoduje v prvom stupni. Na vecnú príslušnosť nadväzuje inštitút funkčnej príslušnosti, potreba ktorého vyplýva z organizácie verejnej správy. V danom prípade bola zákonom č. 538/2005 Z. z. na Ministerstve zdravotníctva Slovenskej republiky zriadená Štátna kúpeľná komisia, do pôsobnosti ktorej patrí plnenie úloh na úseku prírodných minerálnych vôd, prírodných liečivých vôd, prírodných liečebných kúpeľov a klimatických podmienok vhodných na liečenie a ktorá má v zmysle § 41 ods. 1 zákona č. 538/2005 Z. z. právomoc realizovať výkon verejnej správy, ako správny orgán rozhodujúci v prvom stupni. Zákonodarca teda v rámci ústredného orgánu štátnej správy (ministerstva) vytvoril útvar so špecializovanou činnosťou, t. j. Štátnu kúpeľnú komisiu, ktorej vymedzil vecnú a funkčnú príslušnosť na danom úseku verejnej správy tak, že ju označil za správny orgán s oprávnením (právomocou) v rámci vymedzenej pôsobnosti rozhodovať v prvom stupni. Orgánom štátnej správy, ktorý bol v čase rozhodovania vecne príslušný v predmetnej veci konať a vydať

individuálny správny akt, bola Štátna kúpeľná komisia. Iba Štátna kúpeľná komisia podľa názoru krajského súdu bola v zmysle § 50 ods. 9 zákona č. 538/2005 Z. z. oprávnená v konaní už začatom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, posúdiť návrh spoločnosti navrhovateľa a rozhodnúť podľa predchádzajúceho zákona č. 277/1994 Z. z.. Nedostatok funkčnej príslušnosti pri rozhodovaní v správnom konaní, má potom podľa názoru krajského súdu za následok nezákonnosť správneho aktu, preto, ak v predmetnej veci napriek jestvujúcemu právnemu stavu rozhodovalo v prvom stupni ministerstvo, je jeho rozhodnutie nezákonné. Minister bol preto povinný v konaní o rozklade prvostupňové rozhodnutie, vydané funkčne a vecne nepríslušným správnym orgánom, zrušiť. Vzhľadom na to, že tak neurobil, mal krajský súd za to, že porušil ustanovenia § 41 ods. 1, § 42 ods. 1 písm. c/ a § 50 ods. 9 zákona č. 538/2005 Z. z..

Ďalej bol krajský súd názoru, že v konaniach začínajúcich sa na návrh, je navrhovateľ sám povinný dostatočne svoju vec individualizovať, konkretizovať, lebo jeho podaním (návrhom) sa určuje smer činnosti správneho orgánu. Z podania navrhovateľa teda musí byť zrejmé, kto ho činí, o akú vec ide a aký návrh robí, čo ním požaduje. Podľa názoru krajského súdu v predmetnej veci návrh navrhovateľa nespĺňal zákonom stanovené obsahové náležitosti podania žiadosti počas celého konania. Ide o zásadný vecný a procesný nedostatok, lebo od podania návrhu (žiadosti), až do meritórneho rozhodnutia, nebol jasný predmet konania. Ministerstvo po doručení žiadosti 03. marca 2004 vyzvalo spoločnosť navrhovateľa na odstránenie väd podania. V doplnení podania zo dňa 27. februára 2008 však v súvislosti s vymedzením predmetu konania spoločnosť navrhovateľa iba uviedla, že žiada o povolenie na využívanie prírodného liečivého zdroja, resp. zdrojov, zo žriedel štruktúry T., ktoré sú v súčasnosti využívané na poskytovanie liečebnej starostlivosti, a to v požadovanom sumárnom odbernom množstve do 5 l/s. Konkrétny prírodný liečivý zdroj, ktorého sa návrh týkal, neoznačila. Hoci v ďalšom podaní, predloženom ministerstvom 04. júna 2008, je obsiahnutá úvaha, podľa ktorej „optimálnym prirodzeným riešením je vybudovanie centrálnej akumulácie pri LD SINA, ktorá by zachytávala celkové výberové množstvo liečivej vody z prelivových zdrojov, z ktorých by bol primárnym zdrojom vrt V-3 Sina II.“, pre účely konania to nemožno považovať za postačujúce, navyše nielenže navrhovateľ nevedel identifikovať zdroj, o využívanie ktorého žiadal, ale nevedel vymedziť ani rozsah svojej potreby, lebo sám predložil viacero alternatív na určenie požadovaného odberu množstva liečivej vody. Preto bol krajský súd toho názoru, že žalovaný vo veci rozhodol o žiadosti o vydanie povolenia na využívanie prírodného liečivého zdroja, bez toho, aby navrhovateľ svoj návrh upresnil. Krajský súd bol preto názoru, že žalovaný tým, že takýto zásadný nedostatok prvostupňového

konania a rozhodnutia neodstránil, porušil ustanovenia § 65a ods. 8 písm. c/, § 65a ods. 9 písm. b/ zákona č. 277/1994 Z. z., § 3 zákona č. 538/2005 Z. z..

Krajský súd ďalej dôvodil tým, že v zmysle § 65a ods. 9 písm. b/ zákona č. 277/1994 Z. z v povolení treba rozhodnúť o rozsahu a spôsobe využívania zdroja. Pre tento účel zákon určil žiadateľovi povinnosť uviesť k žiadosti spôsob a plán využívania zdroja, vrátane jeho ochrany (§ 65a ods. 8 zákona č. 277/1994 Z. z.). Materiál spracovaný obchodnou spoločnosťou P., a. s. vychádzal najmä z rozhodnutia Štátnej kúpeľnej komisie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 10. decembra 2007 č. 17741123/2007/ŠKK, z rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky zo dňa 28. mája 2008 7803/2008-9.1 por. č. 28/2008, o schválení záverečnej správy hydrogeologického prieskumu lokality T. a z bližšie nešpecifikovanej dokumentácie pre realizáciu hotela „B+L+S“. Krajský súd bol názoru, že ide v zásade len o podnikateľský zámer spoločnosti navrhovateľa, zvažujúcej rôzne budúce možné alternatívy spôsobu využívania prírodných liečivých zdrojov. Preto bol krajský súd názoru, že správny orgán v konaní nevykonal a nezhrmaždil žiadne dôkazy, ktoré by ho oprávňovali rozhodnúť o rozsahu a spôsobe využívania zdroja, lebo nielenže mu nebol známy zdroj, ktorý navrhovateľ mieni využívať, ale nemal vedomosť ani o konkrétnej v území vymedzenej ploche objektu určeného na jeho využívanie, či potrebnom rozsahu využívania.

Krajský súd poukázal na čl. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), v zmysle ktorého prírodné liečivé zdroje sú vo vlastníctve Slovenskej republiky, ich dobratím z liečivého zdroja a zaplatením úhrady, podľa ustanovenia § 3 zákona č. 538/2005 Z. z., stávajú sa vlastníctvom fyzickej osoby – podnikateľa alebo právnickej osoby, ktorá ju z prírodného liečivého zdroja odobrala. V danom prípade žalobca 1 je v súčasnosti na základe povolenia vydaného Štátnou kúpeľnou komisiou Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 10. decembra 2007 č. 17741123/2007/ŠKK, oprávnený využívať prírodné liečivé zdroje, medzi inými aj vrt V-3 SINA II. na vonkajšiu balneoterapiu prelivom v povolenom množstve Q priemer 10,75 l/s. To znamená, že od účinnosti zákona č. 538/2005 Z. z., t. j. od 01. januára 2006 sa odberom z prírodného liečivého zdroja a zaplatením úhrady stáva vlastníkom liečivej vody. Odobratá liečivá voda tak stráca charakter zdroja a bez súhlasu vlastníka, resp. osobitného rozhodnutia, nemôže o jej ďalšom odbere autoritatívne rozhodovať ani orgán štátnej správy. Súd dáva za pravdu žalobcom, že ministerstvo sa s touto skutočnosťou vôbec nezapodievalo.

Z hľadiska určenia spôsobu využívania zdroja, je výrok rozhodnutia, ktorým ministerstvo určilo spôsob využívania zdroja – odberom vody zo zdroja z akumulácie a prívodovým potrubím do miesta využitia, nejasný, neúplný, nezrozumiteľný

a nevykonateľný. Nejasný a neúplný je z dôvodu, že napriek tomu, že jedinou skutočnosťou preukázanou v predmetnom konaní, bol navrhovaný spôsob využívania zdroja prírodnej minerálnej vody na balneoterapiu, toto vymedzenie spôsobu využívania zdroja sa do rozhodnutia vôbec nepremietlo. Ak je pre adresátov záväzný len výrok rozhodnutia a len na jeho základe vznikajú práva a povinnosti, potom povolenie na využívanie prírodného liečivého zdroja musí v súlade s ustanovením § 65a ods. 9 písm. b/ zákona č. 277/1994 Z. z. obsahovať aj účel odberu prírodnej liečivej vody, t. j. označenie konkrétneho spôsobu (formy), využívania jej liečivých účinkov. Tak podľa predchádzajúcej, ako aj podľa súčasne platnej právnej úpravy, v prípade zmeny spôsobu využívania zdroja bol správny orgán povinný vydať nové povolenie na využívanie prírodného liečivého zdroja, resp. podľa závažnosti zmien primerane rozhodnúť (§ 17 ods. 2 zákona č. 538/2005 Z. z.). Prvostupňový správny orgán v tejto časti výroku rozhodnutia ako spôsob využívania zdroja, špecifikoval len technické riešenie spôsobu odberu liečivej vody, aj to však nezrozumiteľnou formuláciou. Súd poukazuje, že podľa rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky z 28. mája 2008 č. 7803/2008 – 9.1, por. č. 28/2008, o schválení záverečnej správy sa výpočtom využiteľných množstiev podzemných vôd, sú minerálne vody v danej oblasti zachytené vrtmi a v súčasnosti sú pre balneoprevádzku T.K., a. s. využívané rôznym spôsobom - prelivom, čerpaním a voľným odberom pre pitnú fontánku. V predmetnej veci však správny orgán, ako spôsob odberu zo zdroja určil – odber vody zo zdroja z akumulácie. Vo výroku správny orgán ani v odôvodnení rozhodnutia neupresnil, ktorú akumuláciu (či už jestvujúcu alebo plánovanú centrálnu) mal na mysli, logicky sa uvedené spôsoby využívania vzájomne vylučujú. Ak by malo ísť o odber priamo zo zdroja, musel by byť určený spôsob, či už prelivom, čerpaním alebo voľným odberom.

S ďalšou námietkou žalobcu 1 spočívajúcou v tom, že žalovaný správny orgán nepostupoval správne a nepostupoval v súlade s ustanovenia § 29 zákona o správnom konaní, keď konanie nezastavil bezprostredne potom, ako uplynula lehota, ktorú určil žiadateľovi vo výzve na odstránenie nedostatkov žiadosti, tzn. dňom 31. decembra 2004, sa krajský súd nestotožnil, nakoľko ustanovenie § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku dáva správne orgánu možnosť nie povinnosť (za predpokladu), že účastník konania na výzvu správneho orgánu v určenej lehote neodstráni nedostatky svojho podania, konanie vo veci zastaviť. Poukázal na to, že správny poriadok neupravuje z formálno-procesného hľadiska žiaden spôsob, akým správny orgán má pokračovať v prerušenom konaní. Preto nezastavenie konania nemožno považovať za také porušenie právneho predpisu, ktoré by mohlo mať za následok nesprávnosť rozhodnutia vo veci samej, resp. nezákonnosť následne vydaného rozhodnutia.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi v prvom rade priznal náhradu týchto trov vo výške 278,34 eura titulom súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia. Žalobcovi v druhom rade krajský súd náhradu trov konania nepriznal, nakoľko tomuto žiadne nevznikli.

Včas podaným odvolaním rozsudok krajského súdu napadli žalovaný a účastník konania obchodná spoločnosť P., a. s. N..

Žalovaný v dôvodoch svojho odvolania poukázal na svoje podrobné písomné stanovisko č. 08475-5/2009-OP zo dňa 26. marca 2009, v ktorom sa podrobne vyjadril k všetkým vecným dôvodom uvádzaným v žalobe, ktorého sa naďalej v celom rozsahu pridržiava.

Pokiaľ sa v napadnutom rozsudku uvádza (str. 11 rozsudku), že iba Štátna kúpeľná komisia bola v zmysle § 50 ods. 9 zákona č. 538/2005 Z. z. oprávnená v konaní, už začatom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, posúdiť návrh spoločnosti navrhovateľa a rozhodnúť podľa predchádzajúceho zákona č. 277/1994 Z. z., v tejto súvislosti ministerstvo tiež poukazuje na toto konkrétne zákonné ustanovenie. Podľa § 50 ods. 9 zákona č. 538/2005 Z. z. sa konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, preto ministerstvo dňom doplnenia podania žiadosti spoločnosťou P., a. s. N. pokračovalo ako vecne príslušný správny orgán v konaní o vydanie povolenia na využívanie prírodného liečivého zdroja tomuto žiadateľovi podľa zákona č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov. S opätovným poukazaním na § 50 ods. 9 zákona č. 538/2005 Z. z. uvádzame, že v tomto prípade nemohla byť príslušným správnym orgánom Štátna kúpeľná komisia Ministerstva zdravotníctva SR a Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky pri posudzovaní žiadosti nekonalo svojvoľne, ale konalo tak, ako mu to spomenuté ustanovenie § 50 ods. 9 zákona č. 538/2005 Z. z. prikazuje, teda konanie začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona dokončilo podľa doterajšieho predpisu – t. j. zákona č. 277/1994 Z. z.. Ministerstvo zastáva názor, že prvostupňové rozhodnutie č. 9689/2008-IKZ zo dňa 05. júna 2008 vydal funkčne a vecne príslušný správny orgán.

Pokiaľ ide o určenie spôsobu využívania zdroja – odberom vody zo zdroja zo správneho orgánu (str. 12 rozsudku), je nejasný neúplný, nezrozumiteľný a nevykonateľný, ministerstvo opätovne uvádza, že vzhľadom k tomu, že žiadateľ ku dňu vydania rozhodnutia (č. 9689/2008-IKŽ zo dňa 05. júna 2008) nemal vybudované zariadenie na využitie zdroja, ministerstvo preto v zmysle § 65a ods. 9 zákona č. 277/1994 Z. z. určilo v rozhodnutí aj spôsob využívania odberom vody zo zdroja do akumulácie a prívodom prívodným potrubím do miesta využitia a v nadväznosti na to určilo začiatok využívania zdroja dňom

nasledujúcim po nadobudnutí právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia prírodného potrubia do miesta využitia. Teda určilo spôsob – technické riešenie získania (čerpania) majetku štátu – prírodnej liečivej vody zo zdroja Sina II (vrt V-3) ako to žiadateľovi po splnení zákonných kritérií umožňuje zákon. Treba povedať, že vybudovanie akumulácie ako i prírodného potrubia bude predmetom samostatných konaní vedených príslušnými orgánmi štátnej správy v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov a zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách v znení neskorších predpisov, čo však nebránilo ministerstvu pokračovať v tomto správnom konaní a rozhodnúť o žiadosti spoločnosti P., a. s.. Zákon č. 277/1994 Z. z. vo svojom § 65a ods. 9 ustanovuje, že povolenie využívať zdroj spolu s ďalšími náležitosťami musí obsahovať i spôsob využívania zdroja a deň začatia využívania zdroja, z čoho vyplýva, že musia byť v povolení určené; zároveň tento zákon nevyklučuje možnosť vydať povolenie na využívanie zdroja žiadateľovi, ktorý nemá vybudované zariadenie na jeho využitie, preto takého riešenie nepovažuje ministerstvo za pochybenie ministerstva. Ministerstvo zastáva názor, že aj v tejto časti je výrok rozhodnutia č. 9689/2008-IKŽ zo dňa 05. júna 2008 v súlade s ustanovením § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Vychádzajúc z týchto záverov ministerstvo považuje za správne aj rozhodnutie ministra zdravotníctva č. 188829/2008 zo dňa 18. novembra 2008, ktorým bol rozklad žalobcu v 1. rade zamietnutý a ktorým bolo potvrdené rozhodnutie ministerstva č. 9689/2008-IKŽ zo dňa 05. júna 2008.

Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu voči žalovanému v celom rozsahu zamietne.

Účastník konania obchodná spoločnosť P., a. s. N. vo svojom odvolaní namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Namietal, že v napadnutom rozsudku je nesprávne označená tak obchodná spoločnosť Kúpele T., a. s. (Kúpele T.) ako aj obchodná spoločnosť P., a. s. (P., a. s.).

Vytýkal krajskému súdu, že sa pri spornej otázke vecnej a funkčnej príslušnosti odporcu (*správne žalovaného*), resp. jej nedostatku obmedzil na konštatovanie, že prisvedčuje navrhovateľom (*správne žalobcom*) a ohľadne ustanovenia § 50 ods. 9 zákona č. 538/2005 Z. z. o prírodných liečivých vodách konštatoval, že v zmysle tohto ustanovenia mala rozhodovať Štátna kúpeľná komisia, pričom sa nevysporiadal s citovaným ustanovením, v zmysle ktorého: „Konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa dokončia

podľa doterajších predpisov“. Z citovaného ustanovenia podľa účastníka jednoznačne vyplýva, keďže doterajším predpisom bola daná právomoc odporcovi (*správne žalovanému*), že na dokončenie tohto konania bol príslušný odporca (*správne žalovaný*), a nie Štátna kúpeľná komisia. Prvostupňový súd naopak bez ďalšieho konštatoval, že príslušným orgánom bola Štátna kúpeľná komisia a na základe tohto právneho posúdenia potom dospel k záveru o nedostatku funkčnej príslušnosti odporcu (*správne žalovaného*), z ktorej vyvodil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia odporcu (*správne žalovaného*). Mal za to, že toto právne posúdenie veci prvostupňovým súdom nie je správne a s argumentáciou účastníka – spoločnosti P., a. s. sa v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal.

Poukazoval na to, že prvostupňový súd konštatoval, že návrh obchodnej spoločnosti P., a. s. na rozhodnutie odporcu (*správne žalovaného*), neobsahoval zákonom stanovené náležitosti počas celého konania. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že návrh údajne neobsahoval identifikáciu konkrétneho liečivého zdroja, pričom sám prvostupňový súd konštatuje, že doplnenie podania zo dňa 04. júna 2008 identifikáciu vrtu V-3 Sina 2, t. j. identifikáciu konkrétneho liečivého zdroja. Prvostupňový súd to však bez ďalšieho vyhodnotil ako nepostačujúce. Pritom v samotnej žalobe navrhovateľa 1 (*správne žalobcu*) sa konštatuje, že obchodná spoločnosť P., a. s. predmet vymedzila, a to tak identifikáciou zdroja ako aj požadovaným množstvom vody určenej na odber. Pritom „Geologicko-hydrogeologické a balneotechnické zhodnotenie“ spolu s „Návrhom balneotechnického využitia prírodných liečivých zdrojov v hoteli B+L+S v Trenčianskych Tepličiach“ je práve v zmysle ustanovenia § 65a ods. 8 zákona č. 277/1994 Z. z. odborne spracovaným materiálom obsahujúcim definíciu spôsobu a plánu využívania zdroja vrátane jeho ochrany.

Prvostupňový súd taktiež konštatoval, že napadnuté rozhodnutia odporcu (*správne žalovaného*), neobsahujú v zmysle ustanovenia § 65a ods. 9 písm. b/ zákona č. 277/1994 Z. z. vo výrokovej časti aj účel odberu prírodnej liečivej vody. V prvostupňovom súdom citovanom ustanovení však nie je obligatórnou náležitosťou rozhodnutia určenie účelu odberu, ale určenie „rozsahu a spôsobu využívania zdroja“, ktorý napadnutého rozhodnutie odporcu (*správne žalovaného*), obsahuje – rozsah je stanovený objemovými jednotkami za jednotku času – t. j. l/s a spôsob využívania zdroja je určený – „odberom vody zo zdroja akumulácie“. To, že ide o určenie spôsobu odberu (*správne spôsobu využívania zdroja*) konštatoval aj sám prvostupňový súd. Prvostupňový súd však konštatoval, že odporca (*správne žalovaný*), v napadnutom rozhodnutí neupresnil o akú akumuláciu ide, pričom však takúto povinnosť odporca (*správne žalovaný*), v zmysle žiadneho zákonného ustanovenia nemal.

V zmysle vyššie uvedeného žiadal účastník, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského búdu v Bratislave zo dňa 24. marca 2011, č. k. 1S/32/2009 zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

Na odvolania žalovaného a účastníka konania sa písomne vyjadrili žalobcovia v prvom i v druhom rade.

Žalobca v prvom rade vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že v odvolaniach žalovaného a účastníka konania nie sú uvádzané zásadné nové okolnosti, a preto k jednotlivým bodom odvolania žalovaného uviedol, že sa nestotožňuje s jeho výkladom ustanovenia §-u 50 ods. 9 zákona 538/2005 Z. z. tvrdí, že pokiaľ bolo podľa dovtedajších predpisov vecne a funkčne príslušné ministerstvo, malo vo veci konať aj po zmene právnej úpravy. Podľa žalobcu v prvom rade súd správne aplikoval v napadnutom rozsudku uvedenú právnu normu, keď vychádzal z princípu, podľa ktorého sa uvedené prechodné ustanovenie vzťahuje na hmotnoprávne ustanovenia právnych noriem, pričom sa na konanie použijú tie procesné normy, ktoré sú účinné v danom štádiu konania. Podľa toho teda súd právne poukázal na pochybenie žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu keď uviedol, že na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci mala byť ako vecne a funkčne príslušný správny orgán činná Štátna kúpeľná komisia.

Pokiaľ žalovaný namieta časť odôvodnenia súdu, podľa ktorého je výrok rozhodnutia žalovaného, ktorým bol určený spôsob využívania zdroja nejasný, neúplný, nezrozumiteľný a nevykonateľný, v tomto smere, aj s poukazom na svoje predošlé písomné podania žalobca 1. uviedol, že žalovaný skutočne nevyhodnotil zákonom požadovaným a dostatočným spôsobom skutkové okolnosti relevantné pre vydanie rozhodnutia, v konaní neboli naplnené zákonné požiadavky na náležitosti žiadosti ďalšieho žiadateľa (P., a. s.) o využívanie prírodných liečivých vôd a tieto nedostatky sa premietli aj v rozhodnutí žalovaného. Taktiež je možné konštatovať, že technické riešenie odberu liečivej vody určené v rozhodnutí žalovaného je nezrozumiteľné, nie je možné ho vykonať bez nevyhnutnej súčinnosti žalobcu a bez dohody so žalobcom, rozhodnutie vyvoláva stav právnej neistoty a rozhodnutie žalovaného neobsahuje, tak ako uvádza súd spôsob využívania liečivých účinkov prírodnej liečivej vody, čo nie je možné zamieňať s určením technického spôsobu odberu vody. V tomto smere je teda možné považovať argumentáciu odvolateľa za nedôvodnú.

K odvolaniu účastníka konania žalobca v prvom rade uviedol, že ak P., a. s. v odvolaní namieta, že žiadosť tejto spoločnosti, resp. jej doplnenie v roku 2008 obsahovala identifikáciu konkrétneho liečivého zdroja, a tým bola splnená zákonná požiadavka, a teda súd konštatoval

v rozsudku opak nesprávne. Žalobca 1. uvádza, že súd ako nedostatočné vyhodnotil označenie zdroja, ktorého sa mal návrh P., a. s. týkať, nakoľko žiadateľ označil prírodný liečivý zdroj len vo všeobecnosti, pričom aj v doplnení žiadosti absentovalo konkrétne označenie konkrétneho prírodného liečivého zdroja. Vzhľadom k tomu je možná považovať konštatovanie súdu v tejto súvislosti za správne.

P., a. s. v časti IV. svojho odvolania napáda konštatovanie súdu, že v rozhodnutí žalovaného absentuje účel odberu prírodnej liečivej vody, pričom ustanovenie §-u 65a ods. 9 písm. b/ zákona č. 277/1994 Z. z. neupravuje účel ako obligatórnu náležitosť povolenia na využívanie prírodných liečivých zdrojov, ale požaduje určenie rozsahu a spôsobu využívania zdroja. Podľa odvolateľa rozsah bol určený fyzikálnymi veličinami a spôsob je určený odberom vody zo zdroja akumulácie. Ako už vo vyjadrení bolo uvedené, nie je možné zamieňať určenie spôsobu využívania prírodného liečivého zdroja s určením technickej stránky odberu prírodnej liečivej vody, takýto výklad by bol neprimerane reštriktívny. Je zrejmé a vyplýva to z celkového zmyslu a účelu relevantnej právnej úpravy, že právna norma v tomto prípade sleduje určenie, na aké účely bude prírodná liečivá voda zo zdroja v rámci udeleného povolenia využívaná. Z toho dôvodu je možné sa plne stotožniť s konštatovaním súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca 1. nepovažujúc odvolania žalovaného a P., a. s. za dôvodné navrhol v zmysle §-u 219 ods. 1 OSP s použitím §-u 250ja ods. 3 OSP napadnutý rozsudok, ako vecne správny, odvolacím súdom potvrdiť.

Žalobca v druhom rade Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „žalobca 2.“) vo svojom vyjadrení na odvolanie účastníka konania uviedol, že podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, a že podľa § 2 ods. 2 správneho poriadku správnym orgánom je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorej zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Ak teda zákon č. 538/2005 Z. z. o prírodných liečivých vodách, prírodných liečebných kúpeľoch, kúpeľných miestach a prírodných minerálnych vodách v znení neskorších predpisov v ustanovení § 41 ods. 1 určil, že prvostupňovým správnym orgánom je Štátna kúpeľná komisia, zreteľne vymedzil kompetencie orgánov verejnej správy na danom úseku. Pokiaľ by zákonodarca mal v úmysle určiť výnimku z uvedenej kompetenčnej normy pre prípady konaní začatých pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, v ustanovení § 50 ods. 9 by *expressis verbis* stanovil, že tieto konania dokončí ministerstvo. Vzhľadom na to, že zákon č. 538/2005 Z. z.

kompetenčnú výnimku neustanovil, v zmysle vyššie citovaným ustanovení Ústavy Slovenskej republiky a správneho poriadku, správnym orgánom oprávneným vo veci konať bola výlučne Štátna kúpeľná komisia.

Námietka obchodnej spoločnosti P., a. s., že v konaní doplnila návrh a vymedzila predmet konania identifikáciu konkrétneho liečivého zdroja v materiáloch „Geologicko-hydrogeologické a balneotechnické zhodnotenie“ a „Návrh balneotechnického využitia prírodných liečivých zdrojov v hotely „B+L+S““ je podľa žalobcu v druhom rade v priamom rozpore s tvrdením uvedeným v žalobe a so skutkovým stavom. Navyše treba zdôrazniť, že „Návrh balneotechnického využitia prírodných liečivých zdrojov v hotely „B+L+S“, ktorý obsahoval alternatívne vymedzenie zdroja ako aj požadovaného odberu množstva liečivej vody, bol ministerstvu doručený deň pred uskutočnením ústneho konania a rozhodnutím, t. j. 04. júna 2008.

Zotrúvajúc na dôvodoch žaloby vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca 2. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie obchodnej spoločnosti P., a. s., zamietol a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2011, č. k. 1S/32/2009-75 potvrdil.

K odvolaniu žalovaného sa žalobca 2. vyjadril tak, že žalovaný v odvolaní neuvádza žiadne nové argumenty, na ktoré by bolo potrebné reagovať. V tejto súvislosti poukázal na obsah podanej žaloby, dôvodoch ktorej zotrval a taktiež navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie obchodnej spoločnosti P., a. s., zamietol a rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. marca 2011, č. k. 1S/32/2009-75 potvrdil.

Žalovaný okrem odvolania podal aj vyjadrenie k odvolaniu účastníka konania, v ktorom uviedol, že v odvolaní zo dňa 27. apríla 2011 podanom proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. 1S 32/2009-75 zo dňa 24. marca 2011 spoločnosť P., a. s., N. uvádza také isté argumenty aké uvádza aj ministerstvo vo svojom odvolaní zo dňa 20. apríla 2011 a s ktorými sa ministerstvo stotožňuje. Ministerstvo sa zároveň tiež pridržiava aj dôvodov uvádzaných v odvolaní ministerstva. Zotrval na svojom odvolacom petite, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu voči žalovanému v celom rozsahu zamietne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného

odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

V správnom súdnictve súdy preskúmavajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

V rámci správneho súdnictva prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Správne súdnictvo je založené na súdnom prieskume zákonosti rozhodnutí ako aj im predchádzajúcich konaní pred správnym orgánom. Právnym základom pre prieskum zákonosti rozhodnutí ako aj im predchádzajúcich konaní sú právne úvahy a z nich vychádzajúce právne závery správnych orgánov pri aplikácii konkrétnych zákonných ustanovení na zistený skutkový stav.

V konaní o preskúmanie zákonosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa v správnom súdnictve nie je úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu žalovaného správneho orgánu (a v danom prípade i účastníka konania) s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré trpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovené náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Súdnemu prieskumu v danej veci bolo podrobené rozhodnutie žalovaného č. 18829/2008 zo dňa 18. novembra 2008, ktorým žalovaný (Minister zdravotníctva Slovenskej republiky) zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky ako prvostupňového správneho orgánu č. 9689/2008-IKŽ

z 05. júna 2008, ktorým bolo obchodnej spoločnosti P., a. s. N. udelené povolenie využívať prírodný liečivý zdroj v požadovanom rozsahu.

Ústava Slovenskej republiky každému zaručuje právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť. Zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolání alebo činností (čl. 35 ods. 1, 2 ústavy).

Právo podnikat' je ústavnou zárukou slobody výkonu hospodárskej činnosti podľa uváženia. Súčasťou takto poskytnutej záruky nie je ochrana podnikateľa pred vstupom konkurenta do zvolenej hospodárskej činnosti ani záruka, že podnikateľ bude mať úspech vo svojej činnosti.

Právo podnikat' sa v súkromnom záujme chráni ako spôsob obživy jednotlivca. Zároveň sa ním zabezpečuje verejný záujem na rozvoji podnikania ako dôležitého prvku trhového hospodárstva. Toto právo sa priznáva osobám ako právny prostriedok rozvoja trhovej ekonomiky zaručenej čl. 55 ods. 1 ústavy, podľa ktorého: „Hospodárstvo Slovenskej republiky sa zakladá na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky“.

Základom trhového hospodárstva a s ním spätéj hospodárskej súťaže je voľnosť vstupu na trh a rovnosť pravidiel správania na trhu pre všetkých účastníkov hospodárskej súťaže. Vstup na trh je súčasťou ústavou zaručeného práva podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť, pretože v trhovom hospodárstve je podstatné uplatnenie práva podľa čl. 35 ods. 1 na trhu. Vstup na trh sa právne zabezpečuje v správnom konaní založenom na registračnom alebo povoľovacom princípe. Registračný princíp umožňuje voľný vstup na trh, povoľovacie konanie má obmedzovací charakter.

Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 277/1994 Z. z. účinného v čase začatia administratívneho konania prírodný liečivý zdroj alebo prírodný zdroj minerálnej stolovej vody môže využívať fyzická osoba alebo právnická osoba iba na základe povolenia vydaného ministerstvom zdravotníctva.

Podľa § 65a ods. 8 zákona č. 277/1994 Z. z. žiadosť o vydanie povolenia na využívanie prírodného liečivého zdroja alebo prírodného zdroja minerálnej stolovej vody musí obsahovať:

- a) údaje uvedené v § 65 ods. 7 písm. a/,
- b) výpis z registra trestov žiadateľa, u právnických osôb aj štatutárneho orgánu; výpis nemôže byť starší ako šesť mesiacov odo dňa podania žiadosti,
- c) spôsob a plán využívania zdroja vrátane jeho ochrany,

- d) spôsob likvidácie použitého produktu zdroja,
- e) záväzné stanovisko obce k predmetu činnosti žiadateľa.

Podľa § 65a ods. 9 zákona č. 277/1994 Z. z. povolenie na využívanie prírodných liečivých zdrojov alebo prírodných zdrojov minerálnych stolových vôd obsahuje:

- a) údaje uvedené v § 65 ods. 7 písm. a/,
- b) rozsah a spôsob využívania zdroja,
- c) deň začatia využívania zdroja,
- d) podmienky na fyzikálne, chemické, mikrobiologické, biologické a hydrologické sledovanie zdroja,
- e) podmienky na odborné zabezpečenie využívania a ochrany zdroja,
- f) časové intervaly vykonávania fyzikálnych, chemických, mikrobiologických a biologických analýz.

Podľa § 65a ods. 11 zákona č. 277/1994 Z. z. užívateľ prírodného liečivého zdroja alebo zdroja prírodnej minerálnej vody je povinný:

- a) udržiavať v bezchybnom technickom a hygienickom stave balneotechnické, balneoterapeutické alebo plniarenské zariadenia podľa podmienok určených ministerstvom zdravotníctva v povolení na využívanie prírodného liečivého zdroja alebo zdroja prírodných minerálnych vôd,
- b) zabezpečiť vykonávanie fyzikálnych, chemických, mikrobiologických a biologických analýz v časových intervaloch uvedených v povolení a sledovať hydrologické a ďalšie hodnoty zdroja určené ministerstvom zdravotníctva v povolení na využívanie prírodného liečivého zdroja alebo zdroja prírodných minerálnych vôd,
- c) zabezpečovať odborné využitie zdroja,
- d) spracovať plán údržby a modernizácie technických zariadení zdroja,
- e) sledovať žriedlovú štruktúru, v ktorej sa zdroj nachádza, a zistené skutočnosti, ktoré by mohli zdroj ohroziť, oznámiť ministerstvu zdravotníctva,
- f) umožniť výkon dozoru a kontroly nad využívaním a ochranou zdroja oprávneným osobám.

Podľa § 65a ods. 12 zákona č. 277/1994 Z. z. náklady spojené s plnením povinností podľa odseku 11 znáša užívateľ zdroja. Ak prírodný liečivý zdroj alebo zdroj prírodnej minerálnej vody využívajú viacerí užívatelia zdroja, náklady spojené s plnením povinností podľa odseku 11 znášajú pomerne podľa povoleného odberného množstva zo zdroja.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 277/1994 Z. z. na konanie a rozhodovanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 50 ods. 9 zákona č. 538/2005 Z. z. konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 41 ods. 1 zákona č. 538/2005 Z. z. na plnenie svojich úloh na úseku prírodných minerálnych vôd, prírodných liečivých vôd, prírodných liečebných kúpeľov a klimatických podmienok vhodných na liečenie sa na ministerstve zdravotníctva zriaďuje Štátna kúpeľná komisia, ktorá je správnym orgánom a rozhoduje v prvom stupni.

Pokiaľ ide o nedostatok funkčnej príslušnosti žalovaného na vydanie prvostupňového rozhodnutia možno prisvedčiť žalobe, že zákon č. 538/2005 Z. z. ustanovení § 50 ods. 9 *expressis verbis* nestanovuje, že konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona dokončí ministerstvo, a že vzhľadom na to v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy a § 2 ods. 2 správneho poriadku, správnym orgánom oprávneným vo veci konať a rozhodnúť bola Štátna kúpeľná komisia ako správny orgán prvého stupňa zriadený na tento účel ustanovením § 41 ods. 1 zákona č. 538/2005 Z. z..

Pokiaľ ide o nenáležité zistený skutkový stav veci a nedostatky výroku a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného osobitne prvostupňového rozhodnutia najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že povinnosťou správneho orgánu pri rozhodovaní je postupovať podľa jednotlivých ustanovení správneho poriadku a pri ich aplikácii vychádzať zo základných zásad správneho konania (§ 3 správneho poriadku). Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 správneho poriadku), v intenciách ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy ako aj predpisy hmotnoprávne. Musí postupovať v konaní tak, aby zabezpečoval ochranu práv osôb a súčasne vyžadoval plnenie ich povinností v nadväznosti na ochranu záujmov štátu a spoločnosti. Ide o presadzovanie cieľov hmotnoprávnej úpravy v konkrétnej veci.

Povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v koho prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov (§ 32 ods. 1 správneho poriadku). Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie

o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Povinnosťou správneho orgánu s poukazom na vyššie uvedené, je zaoberať sa pri odôvodnení rozhodnutia všetkými skutkovými okolnosťami, vykonanými dôkazmi, vyvodiť z týchto dôkazov skutkové a právne zistenia, a potom voľným správnym uvážením pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona o slobode informácií a medzí, ktoré zákon stanoví, dospieť pri dodržiavaní logického výkladu k rozhodnutiu.

Správny orgán je povinný hodnotiť každý dôkaz samostatne, a potom všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie dôkazov musí správny orgán náležite odôvodniť v odôvodnení rozhodnutia (§ 34 ods. 5 a 47 ods. 3 správneho poriadku).

Podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný pri vydaní rozhodnutia nepostupoval podľa citovaných ustanovení správneho poriadku a potrebné relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmenia skutkového stavu veci nevykonal. Ak správne orgány pri svojom rozhodovaní vychádzali prakticky iba z doplneného návrhu účastníka konania, potom neúplnosť podkladov, nedostatok výroku a neúplnosť odôvodnenia ide na ťarchu ich rozhodnutia. Správne orgány sa náležite nevyporiadali nielen s tvrdeniami žalobcu 1. a žalovaný osobitne s jeho námietkami uvedenými v rozklade, ale najmä zo skutočnosťou, že Štátna kúpeľná komisia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zo dňa 10. decembra 2007 pod č. 17741123/2007/ŠKK, vydala žalobcovi 1. povolenie využívať prírodné zdroje, medzi inými aj vrt V-3 Sina II. na vonkajšiu balneoterapiu prelivom v povolenom množstve Q priemer 10,75 l/s.

Pokiaľ ustanovenie § 65a ods. 8 zákona č. 277/1994 Z. z. predpisuje náležitosti povolenia, treba uviesť, že nestačí ich len opísať, ale treba ich naplniť konkrétnym obsahom.

Bolo preto povinnosťou správnych orgánov stanoviť aj konkrétny pomer, v ktorom sa účastník bude podieľať na povinnostiach určených v § 65a ods. 11 zákona č. 277/1994 Z. z. (§ 65a ods. 12 zákona č. 277/1994 Z. z.).

Treba sa tiež stotožniť s názorom žalobcu 1., že technické riešenie odberu liečivej vody určené v rozhodnutí žalovaného je nezrozumiteľné, že ho nie je možné vykonať bez nevyhnutnej súčinnosti žalobcu 1. a bez dohody so žalobcom 1., a že rozhodnutie vyvoláva stav právnej neistoty a rozhodnutie žalovaného neobsahuje spôsob využívania liečivých účinkov prírodnej liečivej vody, čo nie je možné zamieňať s určením technického spôsobu odberu vody.

Z preskúmaného postupu žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia je možné konštatovať, že v správnom konaní v rozpore s citovanými zákonnými ustanoveniami nebol zistený presne a úplne skutočný stav veci (pozri aj § 32 správneho poriadku), čo malo za následok vydanie nepresného – nedostatočne konkrétneho, a tým aj nevykonateľného rozhodnutia, ktoré by nebolo ani na prospech účastníka konania, ktorému by bolo nevykonateľné povolenie udelené.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že krajský súd rozhodol správne, ak rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolanie žalovaného ani účastníka konania neobsahuje námietky spôsobilé ovplyvniť posúdenie danej veci inak, než ako ho posúdil krajský súd (§ 220 a § 221 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací nezistil v konaní súdu prvého stupňa vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ku ktorým by bol povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), a preto podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP v zásade sa stotožniac aj s odôvodnením rozsudku krajského súdu napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o náhrade trov súdneho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi 1. priznal náhradu trov konania v uplatnenej výške, vzniknutú zaplatením súdneho poplatku za žalobu v sume 66,- eur a jeho právnym zastúpením pred súdom v sume 283,94 eura. Tieto trovy pozostávajú za vykonané úkony právnej služby advokátom v konaní pred krajským súdom v r. 2009 - *príprava a prevzatie veci vrátane prvej porady s klientom 21. januára 2009, podanie žaloby 28. januára 2009 a stanovisko k vyjadreniu žalovaného 23. apríla 2009* - 1 úkon á 53,49 eura, trikrát režijný paušál á 6,95 eura, plus DPH 31,02 eura, spolu trovy prvostupňového konania 212,34 eura a trovy

odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - *vyjadrenie k odvolaniu 23. mája 2011* – 53,49 eura a jedenkrát režijný paušál á 7,41 eura plus DPH 10,70 eura, spolu trovy odvolacieho konania 71,60 eura (§ 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. a/ a b/, § 16 ods. 3 a § 18. ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31. mája 2009). Za úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 mohol právny zástupca účtovať správne 123,50 eura (§ 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 01. júna 2010), ak tak však neurobil najvyšší súd viazaný návrhom a vyčíslením trov, nemohol priznať viac, ako bolo žiadané.

Náhradu trov konania náhradu v sume 349,94 eura je žalovaný povinný zaplatiť v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP na účet advokáta JUDr. P. G. vedený v T., a. s., č. účtu X. do troch dní.

Žalobcovi 2. najvyšší súd náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si túto neuplatnil a ani mu v súdnom konaní trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 24. novembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková